

Lumezi između slike i riječi

Branka Hlevnjak

Što je zajedničko oblikovanju nakita i oblikovanju poezije? Kako ih očigledno povezuje umjetnost, možda je bolje pitati što ih uopće razlikuje? A ne razlikuje ih gotovo ništa. I jedni i drugi oblici izvire iz Niotkuda i naviru od Posvuda. Rasprostiru se prostorom u kojem je umjetnik mjesto nalaženja. Lumezi je, kaže svoj cijeli mali stan i on se sam prostire od ulaznih vrata do zidova boje meda od kestena do malih prozora otvorenih na sjever i zapad... I stih je misao kao i nakit. Zajedničko im je duhovno ishodište, tajna postanka i vjera u moć spasenja, ozdravljenja, vidanja, zavođenja i širenja intelektualne radosti. Sve su to nomadski i lako prenosivi oltari i skulpture, molitve i emocije zarobljene u oblike čulnosti, prepoznavanja, sjećanja...

I stih i i nakit, onaj su, kako kaže Lumezi, najintimniji kontakt s unutaršnjim svjetlom koje navire stvaratelju iz dubine, probijajući se između egzistencijalne nužde i straha od mogućeg izostanka blagoslova ljepote i tajne kojom čarobnjaci pretvaraju kamen u zlato. Nema razlike u izboru oblika. On se nekako sam nametne izvan slučaja, dok svi maleni ljudski proračuni nestaju, kako nam sugerira Lumezi, pred izrazom, metafizikom i poezijom. Opet su jedno. I slika i riječ, i skica i nacrt, i konačan zapis poezije u prozi i vješto majstorstvo obrade materijala. Njihova je bliskost u snazi ljudskosti, u nesavršenosti duhovnih formi, koje lako dozivaju prošlost, i još radije zaviruju u vječnost.

Nepotrebno je i teško nadmetati s umjetnikom kojem je stvaralaštvo likovno i poetsko proizašlo iz istog procesa razmišljanja, osmišljanja, osluškivanja oblikovnih praznina, dozivanja vlastite jeke, i vraćanja umjetnosti onog što je svakome dužnost, kaže Lumezi, koji je s rođenjem primio dar talentiranosti. Duboko zahvalan na od Prirode dobivenomu daru, autor već više od pola stoljeća odrađuje savjesno ono što zna da treba i može, te autentičnim i originalnim djelom vraća svoj dug čovječanstvu. Dosegao je savršene krugove i naslagao ih toliko da je mirne duše mogao u hladovini svoga djela i djelovanja otvoriti "školicu" i učiti druge.

Još je pitanje može li se poezija nositi lako i prigodno, kao razlistani oltar, na što odgovor pruža dizajnerica ovog džepnog izdanja Lumezijeve knjige, lagane i teške, ugodne i ozbiljne, čulne i iskrene, knjige koja je nastala u mraku radionice i iz dubine srca, da bi posvjedočila o stvaralaštvu, kao apstraktnom, vanrazumskom, duboko bliskom i čudesno prisnom procesu oblikovanja osjećaja.